

"God is veel groter dan het christelijke wereldje"

"Ik groeide op in een missionair gezin in een achterstandswijk in Den Haag. Hoewel ik christelijk was, was ik nooit echt deel van het christelijke wereldje. Ik sprak niet een bepaald taaltje en ik ging vooral met mensen om die niet in het christelijke wereldje pasten. Maar toen ik ouder werd, wilde ik wel weten hoe mijn christelijke leeftijdsgenoten in het geloof stonden. Toen ik hen ontmoette, kon ik me moeilijk identificeren met hun geloofswijze," vertelt Katie Vlaardingerbroek, schrijfster van het boek [Omvergeblazen]. Dit gaat over heilige huisjes die in haar leven instortten.

Twijfel

"In mijn missionaire familie voelde ik me wel thuis, maar ik was de enige van mijn leeftijd. En het was heel laagdrempelig. Dus ging ik kijken hoe het er bij andere kerken aan toe ging. Ik heb traditionele kerken geprobeerd, evangelische kerken, hipsterkerken. Maar overal dacht ik: 'hier pas ik niet in'. De mensen waren vaak ontzettend verwelkomend, maar toch voelde ik in mijn omgang met christenen altijd een bepaalde mate van druk. Het voelde alsof ik als christen verwacht werd een rol te spelen die mij niet paste. Ik hield niet van Opwekking; mijn taalgebruik was niet keurig; ik herkende me niet in het halleluja-Jezus gevoel. Ik dacht: 'ligt het aan mij?' Wat doe ik verkeerd? Moet ik me aanpassen? Meer Bijbelstudie doen en meer bidden? Het geloof en God dan maar opgeven? Ik wist niets meer zeker en voelde me daar ontzettend schuldig over. Binnen de christelijk context werd twijfel namelijk als een gebrek aan geloof gezien. Dit kan nooit goed zijn, dacht ik. Niemand anders leek er last van te hebben. Ik dacht er helemaal alleen in te zijn."

Paradox

"Mijn grootste twijfelpunt was de paradox van Gods onvoorwaardelijke liefde. Aan de ene kant houdt Hij onvoorwaardelijk van mij, maar eigenlijk alleen onder de voorwaarde dat je Jezus accepteert. Je moet dus je leven aan Hem geven en dan pas wordt de liefde onvoorwaardelijk. Ik zag Antilliaanse jongens en meisjes in mijn buurt die op de tienergroep kwamen en hun leven aan Jezus gaven. Met passie en tranen. Ze waren er zo door gegrepen. Maar uiteindelijk konden ze hun sociale achtergrond toch niet ontsnappen en zijn sommigen tienermoeders en criminelen geworden. Is daarmee de onvoorwaardelijke liefde van God dan weg? Worden ze nu door hun levenswijze naar de hel gestuurd?"

Katie raakte door haar twijfels steeds verder van het christelijke geloof af. Op een gegeven moment ging ze er tegenaan schoppen. "Ik weet nog dat ik ziek werd in dezelfde periode dat ik erg aan God twijfelde. Ik kreeg honderdduizend lieve kaartjes van christelijke mensen. 'We zullen voor je bidden', 'we geloven dat God je beter zal maken', maar ik werd niet beter. Ik wist niet zo goed wat ik ermee aan moest. Toen ben ik tegen het christelijk geloof gaan aanschoppen. Ik dacht aan de evangelische beweging, aan de katholieke kerk. Alle dingen die daar fout gingen. Ik vond christenen veroordelend en allemaal hypocriet. Uiteindelijk kwam ik erachter dat ik mij dat zelf natuurlijk ook hypocriet maakte. Ik was mensen net zo aan het generaliseren en veroordelen als de christenen die ik daarvan beschuldigde."

Godsbeeld

Volgens Katie was haar probleem dat ze haar menselijke Godsbeeld 'verwarde' met God zelf. Juist door die verwarring, kon ze niet zoveel meer met God. Terwijl ze er later ontdekte dat God veel ruimer, groter en omvatbaarder is dan hoe christenen Hem 'scheppen'. "Na een lange zoektocht heb ik nu rust gevonden met het idee dat we niet kunnen weten hoe, wat en waar God is. Ik voel niet meer de drang om God specifiek te maken of vast te pinnen. Ik geloof dat Hij boven ons is, waar vaak de nadruk op ligt, maar ook in alles is en om alles heen is. Voor mij persoonlijk wordt Hij juist heel concreet in 'wereldse' ontmoetingen met andere mensen. Ik heb ontdekt dat God veel groter is

dan het christelijke wereldje. Het heeft mij zoveel vrijheid en rust gegeven om te ontdekken dat ik Hem overal en op allerlei manieren kan tegenkomen."

In haar boek gaat ze dieper in op haar zoektocht rondom God en Godsbeelden. "Ik denk dat het niet erg is als we een menselijk Godsbeeld hebben. Ik geloof dat God in onze Godsbeelden zit." Specifieke grenzen aan wie God is, zitten er volgens Katie niet zo zeer. "Je kunt op basis van de Bijbel grenzen stellen aan het idee van wie God is. Maar ik ben me er altijd van bewust dat de Bijbel op zo veel manieren te interpreteren is. Het idee 'God' heeft in het Oude Testament alleen al zoveel verschillende namen. Wat mij betreft is God niet op te sluiten in een exclusief Godsbeeld. Hij laat door onze veranderende Godsbeelden heen iets van Zichzelf zien, maar dat heeft niets te maken met de absolute superioriteit van onze heilige huisjes, maar met Zijn échte onvoorwaardelijke liefde en genade."

[Omvergeblazen] 'Als je heilige huisjes instorten' komt 24 september uit bij [Buijten & Schipperheijn](#). [Klik hier voor meer informatie over het boek](#).